

Hermed sluttede forespørgslen.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.56

Mødet genoptaget kl. 13.00

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 65: Forslag til lov om ændring af lov om leje og lov om midlertidig regulering af boligforholdene. (Lejefastsættelse i en- og tofamiliehuse og ejerlejligheder, der udlejes tidsbegrænset). Af Erling Oxdam (V) og John Vinther (KF) m.fl. (Fremsat 8/11 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg er sådan set enig med forslagsstillerne i, at vi har at gøre med en lovgivning, der har haft nogle positive virkninger. Derfor vil jeg også godt gøre lidt ud af at forklare, hvorfor forslagsstilleren ikke har kunnet finde noget forslag om at forlænge ordningen med fri lejefastsættelse ved tidsbegrænset udlejning af visse ejerboliger i regeringens lovkatalog. Der er nemlig ikke tale om forglemmelse, men om helt bevidst undladelse.

Ejerboligmarkedet var i slutningen af 1980'erne præget af et stort, stigende antal tvangsauktioner, og for at bryde denne udvikling gennemførte Folketinget i 1989 og 1990 en række initiativer med virkning for ejerboligområdet. Initiativerne sigtede dels mod at stimulere omsætningen af ejerboliger, dels mod at lette de økonomiske vilkår for boligejere, der ellers risikerede at komme i en tvangsauktionstruende situation.

I forlængelse heraf gennemførtes i foråret 1991 en ændring af lejelovgivningen, der fritog tidsbegrænset udlejning af en enkelt ejerlejlighed eller af boliger i en- og tofamiliehuse for de normale lejefastsættelsesregler. Muligheden for fri lejefastsættelse indførtes i første omgang med virkning for tidsbegrænsede lejemål, der blev indgået og afsluttet i perioden 15. april 1991 til 31. december 1994.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgik det, at afslutningsfristen var fastsat på baggrund af, at det forventedes, at omsætningen af ejerboliger var normaliseret ved udgangen af 1994. Ved en senere lovændring forlængedes afslutningsfristen til 31. december 1995. Der er ingen tvivl om, at ordningen har været til gavn for en del boligejere, som har ønsket at sælge deres bolig, men som ikke har kunnet opnå en acceptabel pris.

De initiativer, der blev gennemført dengang, har set under ét medvirket til at igangsætte den positive udvikling for ejerboligmarkedet, som vi i dag kan glæde os over.

For en ordens skyld skal jeg dog ikke undlade at pege på, at den økonomiske politik, der har været ført efter regeringsskiftet i januar 1993, har en væsentlig del af æren for, at der blev igangsat et længe savnet opsving i dansk økonomi, og for, at dette opsving nu fortsætter i et tempo, der er forenelig med fortsat lavinflation.

Som jeg ser det, er omslaget fra langvarig stagnation til fornyet vækst hovedforklaringen på, at ejerboligmarkedet nu er inde i en positiv udvikling.

Den reduktion af nettoydelsen, som de fleste boligejere i 1993 og 1994 opnåede ved konvertering af højt forrentede lån i boligen, har naturligvis også været medvirkende til den positive udvikling, og jeg vil godt bruge et øjeblik på at give lidt talmæssig dokumentation for den mærkbare bedring af situationen på ejerboligmarkedet, som vi har været vidne til i de sidste par år.

Tal fra Danmarks Statistik fra 2. kvartal i år viser, at priserne på parcelhuse og ejerlejligheder er steget med omkring 4 pct. i forhold til 1. kvartal. Priserne på parcelhuse ligger dermed knap 22 pct. over ejendomsværdien ved 19. almindelige vurdering i 1992, og det tilsvarende tal for ejerlejligheder er knap 11 pct.

Antallet af kundgjorte tvangsauktioner for parcelhuse er faldet fra et årsniveau på godt 11.000 i 1990 til et skønnet årsniveau på under 2.000 i 1995. Og selv i 1986, hvor det gik ufatteligt